

РЕШЕНИЕ

№ 1030

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5573** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК.

Образувано по протест на прокурор от СГП – отдел „Надзор за законност“, с който което се иска обявяване нищожността на СУМПС No283878546/21.12.2018г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“- С. на лицето В. Т. с ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица].

Ответникът – Началникът на отдел ПП, СДВР взима становище за основателност на протеста.

Заинтересованата страна В. Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

По фактите.

Производството пред СДВР е започнало по заявление за издаване на СУМПС, към което са приложени относимите доказателства. Исканият документ е издаден на 21.12.2018 г. /л. 10/.

На 29.12.20 г. в СДВР е постъпило писмо от от ГД „НП“ при МВР, с което се уведомява СДВР – ОПП, че поради постъпило писмо от Република Германия, с приложени доказателства към същото, издаденото свидетелство от българските власти се явява в противоречие с разпоредбите на Директива на ЕС 91/439/ЕИО в частта досежно понятието “обичайно местопребиваване”. От СДВР са изготвени

докладни записки /л. 15/, в които е отбелязано, че е налице ново обстоятелство по см. на чл. 99, т. 2 от АПК. Констатирано е, че при подаване на документите пред органите на СДВР лицето е попълнило декларация, в която е отбелязало, че обичайното му пребиваване не е в друга държава-членка, както и че не притежава друго СУМПС, издадено от държава-членка на ЕС.

По приложимото право.

Съгласно чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи свидетелството за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство. Следователно свидетелството установява с удостоверяващата сила на издаден от компетентен орган официален документ притежаването от адресата на призната способност да се упражнява правно-регламентирана дейност, каквато е управлението на моторно превозно средство.

Законът е възложил на министъра на вътрешните работи да определи условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства - чл. 159, ал. 1, т. 1 ЗДвП. В изпълнение на тази компетентност министърът на вътрешните работи е издал Наредба No I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредбата).

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредба No I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина свидетелството за управление на моторно превозно средство се издава от структурните звена "Пътна полиция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Следователно именно ответникът по настоящото дело, е органът в РБ, който е компетентен да издаде свидетелство за управление на моторно превозно средство.

За да притежава право да управлява МПС, водачът следва да притежава валидно издадено СУМПС при наличието на предвидените в закона условия и удостоверява правоспособността на водача, т. е., че посоченото в него лице има право да управлява МПС от съответната категория. При изгубване на СУМПС се издава дубликат на свидетелство за управление или на контролен талон към него, за което притежателят подписва декларация /чл. 160 ЗДвП/.

В случая, такава декларация по чл. 160, ал. 1 ЗДвП. и заявление по чл. 16, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и 6 от Наредба No I-157 от 01.10.2002 г. относно реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредба No I-157) са подадени от лицето Т..

Компетентността на органът, който следва да извърши издаването на документ като процесния -СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя, съгласно Съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през

календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.“

По реда на международното сътрудничество в МВР Главна дирекция “Национална полиция” МВР е получено писмо с рег. №3286р-57489/19.12.2020г. - л. 24 и следващите от делото, от което е видно, че същия пребивава в Германия, поради което и компетентен да издаде поисканото пред българските власти свидетелство е административния орган в Република България.

Налага се извод, че Началникът отдел „Пътна полиция“ при СДВР не е имал компетентност да се произнесе по заявлението за издаване на дубликат на СУМПС със заявител Т., поради което волеизявлението за издаването на такъв е нищожно. При издаване на процесното свидетелство е допуснато нарушение и на целта на закона – а именно спазване на правилата за движение по пътищата, които са изключително важни за опазване живота а здравето на гражданите.

Настоящият състав на съда намира, че това изключително грубо нарушение на материалния закон – липса на законово основание по чл. 160, ал. 1 от ЗДвП опорочава оспорения акт до степен на нищожност, която следва да бъде прогласена.

По делото не се прави искане за присъждане на разноски от СГП, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“- С., за издаване на СУМПС No283878546/21.12.2018г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“- С. на лицето В. Т. с ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица].

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: